ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou věci

žalobce: **H. A.**

proti

žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**
Odbor cizinecké policie
sídlem Opočínek 57, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č.j. KRPE-6856-24/ČJ-2021-170022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s § 129 odst. 3 tohoto zákona, za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“). Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla doba zajištění stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, tj. od 25. 1. 2021. Žalobce má být předán do Rumunska, neboť zde již dříve požádal o azyl.
2. V žalobě uvedl, že realizovatelnost účelu zajištění nebyla dostatečně posouzena, a to s ohledem na možnost předání žalobce zpět do Rumunska. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že předání nebrání jakékoli důvody. Tvrdí, že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v jeho azylovém systému jsou systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska nepřípustným. Rumunský azylový systém má problémy, což je všeobecně známo, Rumunsko čelí přelidněnosti azylových zařízení.
3. Žalobce k žalobě dále přiložil sdělení (odpověď) Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 2. 2021, z níž plyne, že z důvodu šíření nákazy Covid-19 bylo v loňském roce zrušeno nebo výrazně omezeno letecké spojení v rámci realizací dublinských transferů. Žalovanému muselo být v době vydání napadeného rozhodnutí zřejmé, že realizace předání do Rumunska neproběhne a nemělo tedy vůbec dojít k zajištění žalobce. Umožnění předání žalobce do Rumunska je podle žalobce v nynější situaci zcela vyloučené.
4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě po stručném vylíčení stavu řízení vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Uvedl, že realizace transferu do Rumunska je možná, o čemž věděl již na počátku řízení, jinak by rozhodnutí o zajištění nebylo možno vydat. Aktuálně žalovaný disponuje informací z Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, že budou do Rumunska vypravovány vojenské letecké speciály, jež mají kapacitu 10 osob a budou primárně určeny k realizaci Dublinských transferů. Na období března a dubna 2021 jsou již schváleny a připraveny 3 lety, další jsou předjednány. Pokud jde o namítané systémové nedostatky, zde žalovaný odkázal na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ve lhůtě sedmi pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
6. Podle § 129 odst. 1 zákona po bytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
7. Podle odstavce 3 téhož ustanovení, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72

hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

8. Podle § 123b odst. 1 téhož zákona zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo
c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

9. Soud předesílá, že zajištění cizince je institut výjimečný, přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem České republiky. Toho si je žalovaný, dle obsahu svého rozhodnutí, vědom. I v případě zajištění za účelem předání cizince platí závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011-57, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince povinen zvážit, zda v projednávané věci nepostačuje uložení jiného, mírnějšího opatření podle zákona o pobytu cizinců (dostupné v ASPI či na http://www.nssoud.cz – takto dostupná jsou i případná další citovaná rozhodnutí kasačního soudu).

10. Podle odůvodnění uvedeného rozhodnutí byl žalobce, který je udaným státním příslušníkem Afganistánu, dne 25. 1. 2021 v době od 16:25 do 16:50 hodin, kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky v ulici U Panasonicu, u č. p. 375, Pardubice. Nepředložil jakýkoli doklad totožnosti, pouze uvedl své jméno, datum narození a státní příslušnost. V České republice tak pobýval bez víza a cestovního pasu. Následně byl eskortován a zajištěn dle zákona o policii. Poté byla k jeho totožnosti zjištěna shoda se záznamem v systému EURODAC s uvedením podání žádosti o azyl v Rumunsku.

11. Žalovaný poté provedl výslech žalobce a následně v napadeném rozhodnutí o zajištění zdůvodnil, co jej vedlo k užití tohoto mimořádného institutu. Poukázal na dříve podanou žádost o azyl, popsal situaci v Rumunsku, včetně azylového systému. Rovněž odůvodnil, proč bylo třeba sáhnout k institutu zajištění a nebylo možné ho nahradit mírnějšími prostředky. Rozebral rovněž zdravotní stav žalobce a připomněl to, že žalobce nemá vazby na Českou republiku, sám uvedl, že cílem jeho cesty je Francie. V Rumunsku ani České republice nehodlá zůstat.

12. Za daného stavu má soud za to, že předpoklady pro realizaci předání cizince do Rumunska byly dány a rovněž nebylo na místě přistoupit ke zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců.

13. Jelikož žalobce požádal o azyl na území Rumunska, jakožto prvním členském státě Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III, dle kterého bylo primárně právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení. Na základě uvedeného je proto Rumunsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a Rumunsko je rovněž povinné přijmout žalobce zpět na své území.

14. Námitky především obecného rázu uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky. K tomu zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27). To se však týká především azylového řízení.

15. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 3. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

16. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 26. 1. 2021 plyne, že žalobce sám o azyl v Rumunsku nežádal, chtěl a stále chce do Francie. Průkaz azylanta, kterou v Rumunsku obdržel, následně na pokyn převaděče roztrhal. Z jeho vysvětlení však nevyplynulo, že by k žádosti o azyl byl v Rumunsku jakkoli nucen. Tvrzení žalobce o tom, že v Rumunsku o azyl žádat nechtěl, nemá soud za jakkoli podložené a ve světle popisu celé ilegální anabáze žalobce z jeho mateřské země směrem do země cílové (včetně toho jak se například řídil pokyny převaděčů), je považuje za nejisté.

17. Soud nečiní závěr, že by obtíže žadatelů v Rumunsku, které mohou představovat bariéry v integraci a jejich ztížená materiální situace, dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen Úmluva) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

18. K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“), lze vycházet z rozsudku ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, ze dne 4. 11. 2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, ze dne 21. 1. 2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a

individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

19. Spornou otázkou je rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kterou provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že: „*Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým* (pozn. lépe systémovým) *nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“ Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie stanoví: „*Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.*“

20. Při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že „[…] *zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.*“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].

21. Zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění se zabýval již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 – 54, uvedl: „*V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových*

nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známé z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. (...) *Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.*" Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).

22. Obdobnými námitkami, které uplatnil žalobce v žalobě a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20 (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky *„nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu*". Tento závěr byl následně převzat i v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 7. 8. 2018, č.j. 6 Azs 117/2018-26 či usnesení ze dne 14. 5. 2020, č.j. 3 Azs 275/2019-33). Soud na tuto ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje.

23. V rozsudku ze dne 21. 3. 2018. č.j. 2 Azs 33/2018-20, bod. 15 NSS uvedl, „*... že v řízení o (prodloužení) zajištění cizince nelze po žalovaném rozumně požadovat, aby prováděl rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaný v řízení o (prodloužení) zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 17. 9. 2017 nesdělil, že by měl jakékoliv výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Německa a tam požádat o azyl byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož stěžovatel žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení)*".

24. Žalobce dále tvrdí, že jeho předání do příslušného členského státu EU je krajně nepravděpodobné či dokonce nemožné, a to vzhledem ke stávající situaci způsobené pandemií

koronaviru SARS CoV-2 způsobujícího nemoc COVID-19. Krajský soud v prvé řadě podotýká, že je mu známo z úřední činnosti, že řada členských států EU v souvislosti s COVID-19 přistoupila k pozastavení či uvažovala o zastavení tzv. dublinských transferů (např. SRN). Nicméně na úrovni EU nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by znemožňovalo obecně dublinská přemístění provádět. Na základě nedávných informací publikovaných v tisku soud naopak zjišťuje, že SRN má za cíl obnovit dublinské transfery. Z uvedeného je zřejmé, že i v rámci EU je situace proměnlivá a nelze dát za pravdu žalobci, že již v počátku jeho řízení v ČR bylo zřejmé, že předání nebude realizovatelné.

25. Soudu je rovněž známo, že Evropská komise vydala pod zn. C (2020) 2516 doporučující materiál s názvem COVID-19 COMMUNICATION FROM THE COMMISSION – COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, v němž zásadně doporučuje, aby členské státy pokračovaly v provádění dublinského nařízení. Zároveň je povinností členských států zvážit, zda situace v přijímacím členském státě je takového rázu, aby umožňovala předání cizince či více cizinců bez zásadnějšího významného zatížení zdravotního systému daného státu. Soudu není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o zastavení provádění dublinských transferů po dobu trvání nouzového stavu či souvisejících opatření na ochranu veřejného zdraví. Situace v rámci celé Evropy je velice proměnlivá, zejména v závislosti na průběhu času.

26. Krajský soud z tohoto doporučení nedovozuje, že obecně vzato není z důvodu potencionální neuskutečnitelnosti přemístění žalobce možno užít institutu zajištění za účelem předání do příslušného členského státu v dublinském řízení. Je jistě možno usuzovat, že v konkrétních případech takové okolnosti nastanou a za této situace je třeba v duchu restriktivního výkladu zajištění cizince propustit na svobodu, in eventum ošetřit jeho setrvání do doby přemístění jiným způsobem. Nicméně krajský soud takové okolnosti v předmětné věci nespatřuje. Žalobce je mladý muž, podle svého tvrzení zdravý a nepatří tak do rizikové skupiny obyvatel, zejména ohrožených nemocí COVID-19. O faktické neuskutečnitelnosti dublinského transferu do Rumunska ve lhůtě 6 měsíců od akceptace žádosti nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek (čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III) nesvědčí v tomto případě žádné konkrétní indicie. Obdobně ani citované doporučení UNHCR (*Praktická doporučení a osvědčená praxe pro řešení otázek ochrany v kontextu pandemie nemoci COVID-19*) neznamená pro členské státy zákaz dublinských transferů, ale jen doporučení pro vytvoření a zajištění specifických podmínek, za nichž mají být přemístění realizována.

27. K možným překážkám přemístění v souvislosti s COVID-19 se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č.j. 2 Azs 134/2020-29, kde uvedl: *„Za „obvyklých" okolností (lze-li v pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských států EU přinášejí. Žadatel o azyl, a to i osoba starší,*

jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemisťování plynoucích z nařízení Dublin III".

28. Ze shora uvedených závěrů, čerpaných z aktuální judikatury NSS, jež dává obraz o relativně aktuální situaci jak v Rumunsku, tak i o obtížích způsobených pandemií COVID-19 soud dovozuje, že žalobě nelze dát za pravdu. Žalobní námitky byly formulovány ryze obecně, a tedy krajský soud na ně mohl reagovat opět jen v obecné rovině, pokud to vůbec bylo na místě, neboť soud má především posuzovat případný konkrétní zásah do práv žalobce.

29. Ještě pokud jde o žalobcem předkládanou odpověď Ministerstva vnitra č. j. MV-23514-2/OAM-2021, z této neplyne, že by se v důsledku pandemie COVID-19 zcela zastavilo předávání cizinců dle nařízení Dublin III. Z předložené statistky je zřejmé, že v určitém, byť většinovém, počtu případů došlo ke zmaření předání, na druhou stranu z přípisu Ministerstva vnitra se podává, že Česká republika je stále ve lhůtách v souladu s nařízením Dublin III na případnou další přípravu a realizaci předání. Je tak více než pravděpodobné, že české orgány veřejné moci nadále budou vyvíjet snahu o realizaci transferů cizinců do zemí příslušných k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Nadto je z odkazované statistiky patrné, že i v době probíhající pandemie v určitém počtu (několika desítkách) případů byla realizována předání cizinců (v měsících březen, červenec, srpen, září a prosinec 2020 a leden 2021), a to nejen do sousedních zemí, ale i do dalších členských států EU (Lucembursko, Malta, Francie, Nizozemsko, Španělsko, Švédsko, Litva). Z dané statistiky se pak ani nepodává, v jakém počtu případů (a zda vůbec) bylo zmařeno či odloženo předání cizinců právě do Rumunska. Z žalobcem předložených tvrzení ani z přípisu Ministerstva vnitra se tedy rozhodně nepodává, že by předání žalobce do Rumunska bylo s ohledem na pandemickou situaci vyloučeno. Žalovaný proto nepochybil, jestliže přistoupil k zajištění žalobce ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a § 129 zákona o pobytu cizinců.

30. K takto uvedené námitce tvrzené budoucí nemožné realizovatelnosti transferu do Rumunska též soud uvádí, že tuto nemá za trefnou. Žalovaný správně uvedl, že realizovatelnost transferu je zkoumána po celou dobu zajištění. Není čímkoli podložené tvrzení žalobce, že již více méně od samého počátku zadržení žalobce bylo zřejmé, že k transferu nedojde, a to z důvodu pandemie COVID-19. Žalovaný zcela patrně vycházel ve svém rozhodnutí implicitně z toho, že předání do Rumunska není v současné době vyloučené, neboť by jinak ani nemělo cenu, aby zkoumal stav rumunského azylového systému a prováděl další úkony, např. zaslal žádost o přijetí zpět do Rumunska). Nadto je zřejmé, že z důvodu vývoje epidemie COVID-19 po celé Evropě se situace může velice zásadně a rychle měnit. Závěr o nerealizovatelnosti tak nelze stavět právě a jen na historických informacích.

31. Po žalovaném nelze v daném typu řízení a v odůvodnění požadovat detailní odůvodnění ze všech možných pohledů, na které později žalobce může vzpomenout ve správní žalobě. Za tohoto stavu věci má soud za to, že realizovatelnost transferu jako jediného

a správného postupu nebyla předem vyloučena (viz výše). Tento závěr je ostatně podpořen i zprávou žalovaného o tom, že na období měsíců března a dubna 2021 jsou schváleny a připraveny tři předávací lety pomocí vojenských speciálů. Dané sdělení s takto uvedenou variantou transferů nepovažuje soud za vyloučené, a to zejména s odkazem na obecně známý stav věcí, kdy soudu je nejen z úřední činnosti známo, že více v ČR zajištěných cizinců má být předáno právě do Rumunska tak, jako je tomu u žalobce. Za tohoto stavu je smysluplná i ekonomická úvaha zajištění speciálního letu za tímto účelem.

32. Ze shora uvedeného vypořádání námitek žalobce, především obecného rázu, plyne, že soud nemá žalobu za důvodnou a proto ji zamítl.

33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 9. března 2021

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v.r.
soudce